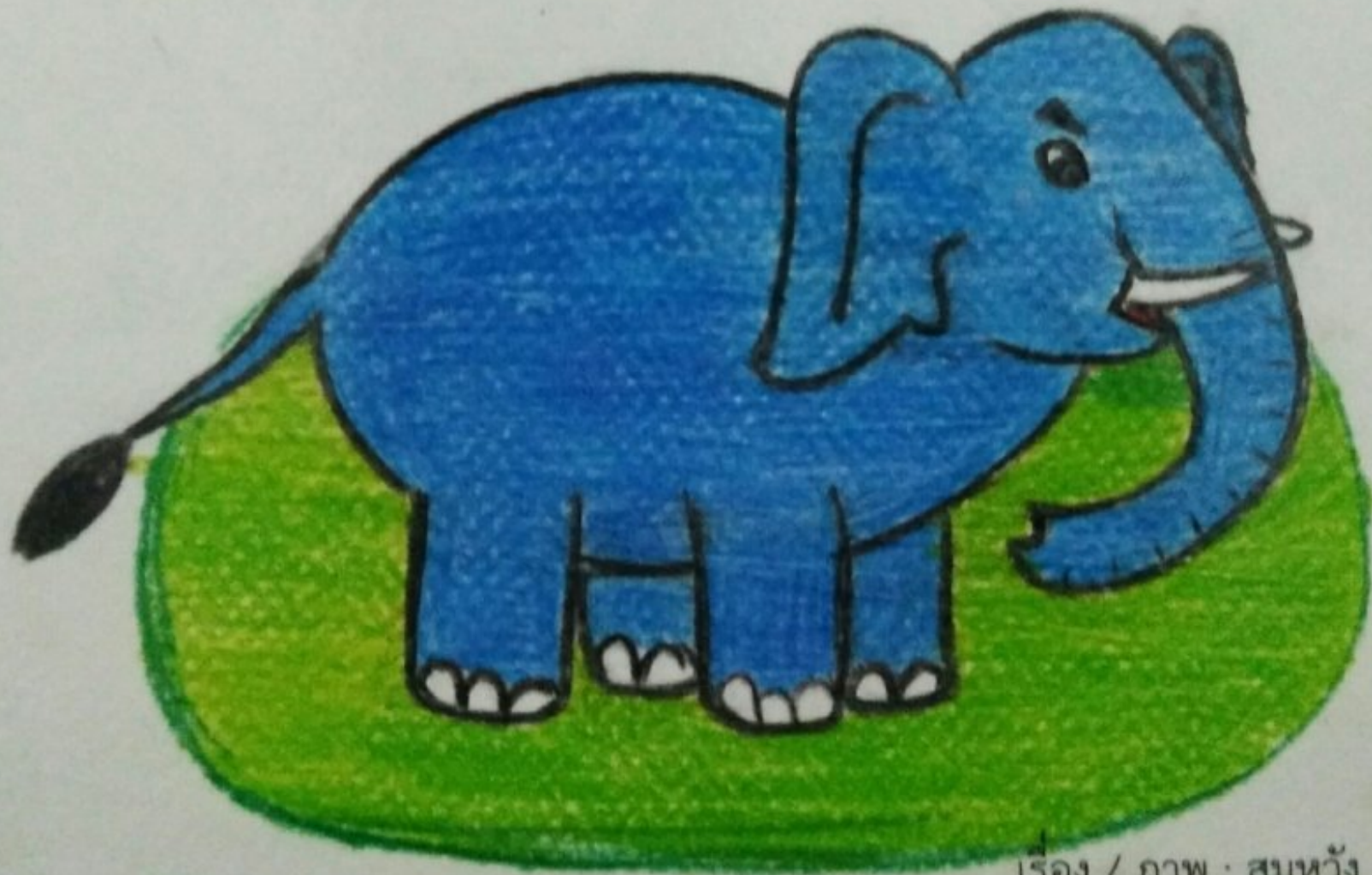
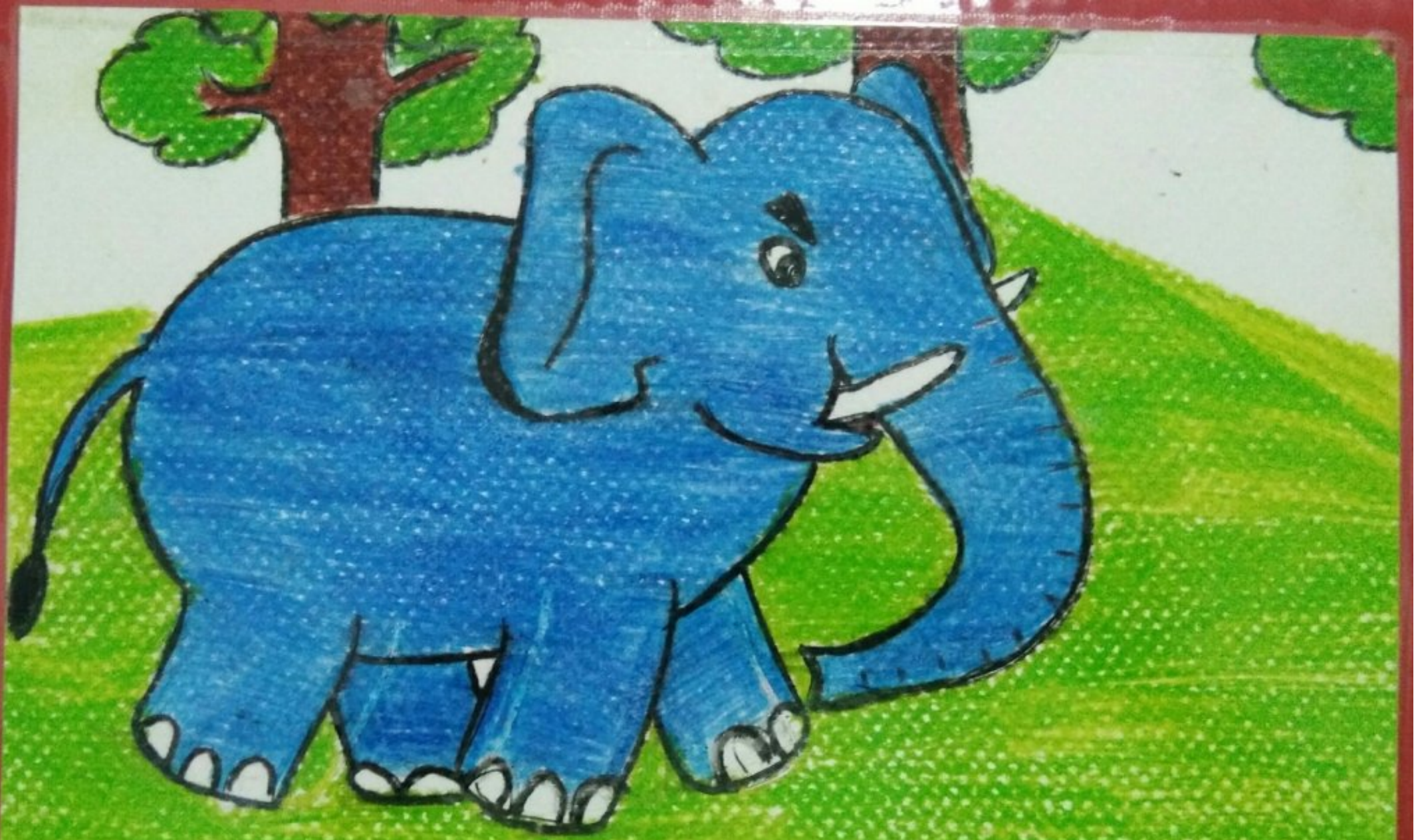

๒ ๒
ช้างน้อยจอมเกเร

เรื่อง / ภาพ : สมหวัง วันนิจ

ช้างน้อยจอมเกเรตัวหนึ่ง เดินเที่ยวเล่นอยู่ในป่า

ซ่า ซ่า ซ่า สนุกดี

โอ๊ย! เราเจ็บนะข้างน้อย

เห็นเจ้าหนอนน้อย แกล้งเหยียบ แล้วเดินหนีไป

ฮ่า ฮ่า ฮ่า สนุกจังเลย

โห้! เจ็บนะเจ้าช่างน้อย

เห็นเจ้างูเขียว แกล้งเหยียบไปแล้วเดินหนีไปอีก

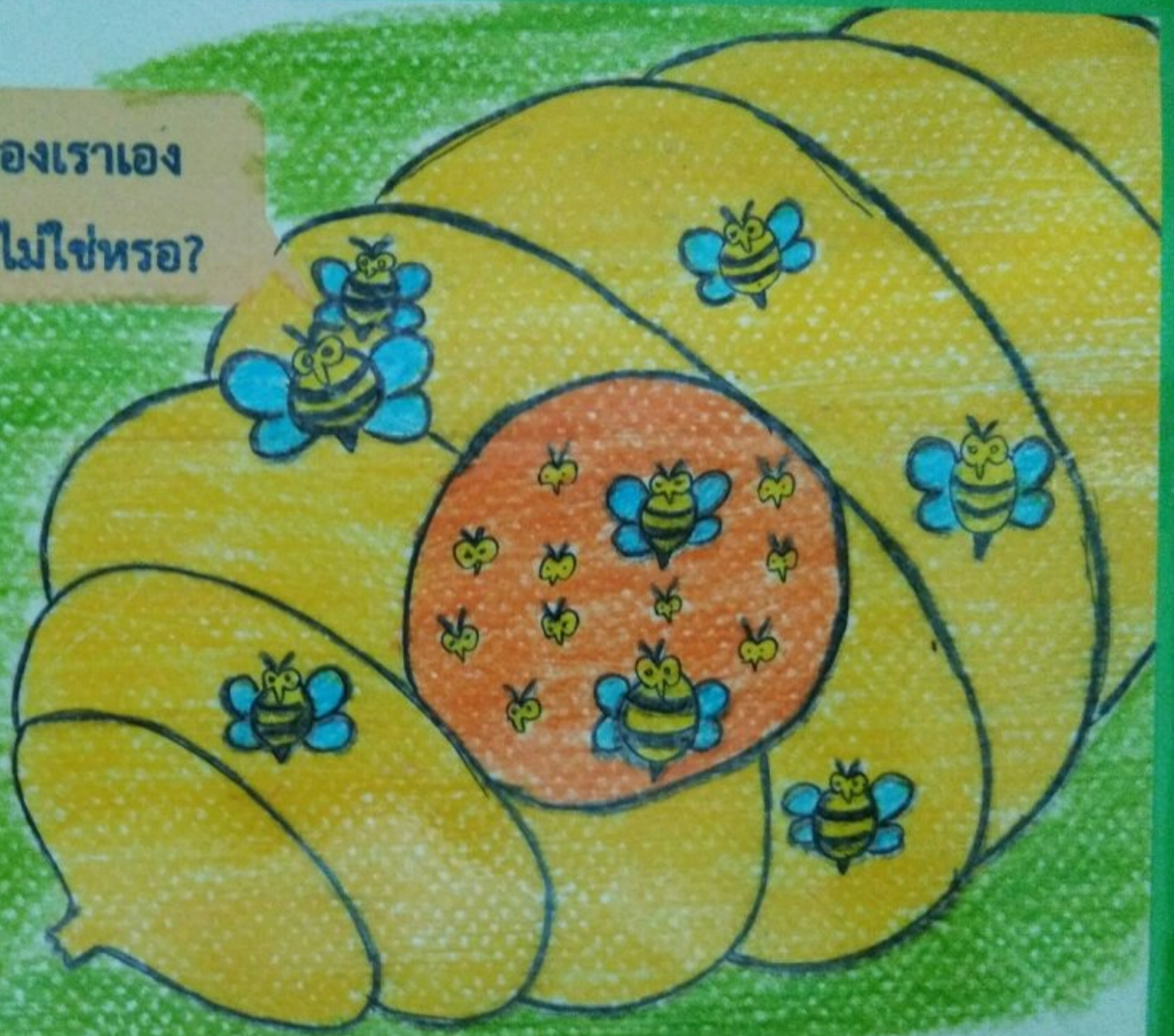
โอย!!!! เจ็บ ทำไมพวกเจ้าทำรัง

ขวางทางข้าแบบนี้

มัวแต่สนุกไม่ระวัง จึงชนรังผึ้งจนร่วงลงพื้น

เจ้าเดินมาขนรังของเราเอง
เจ้าต้องขอโทษเราไม่ใช่หรือ?

เหล่าผึ้ง ต่างพากันงง เอ๋ยถามช่างน้อย

ทำไมช้างต้องขอโทษผึ้งตัวเล็กๆ
อย่างพวกเจ้าด้วยเล่า นี่แน่ะๆ

หยุดนะ!!! เจ้าช่างน้อย

เจ้าช่างเกเรไม่ฟังเสียง ใช้วงฟาดไปที่รังผึ้งซ้ำอีก

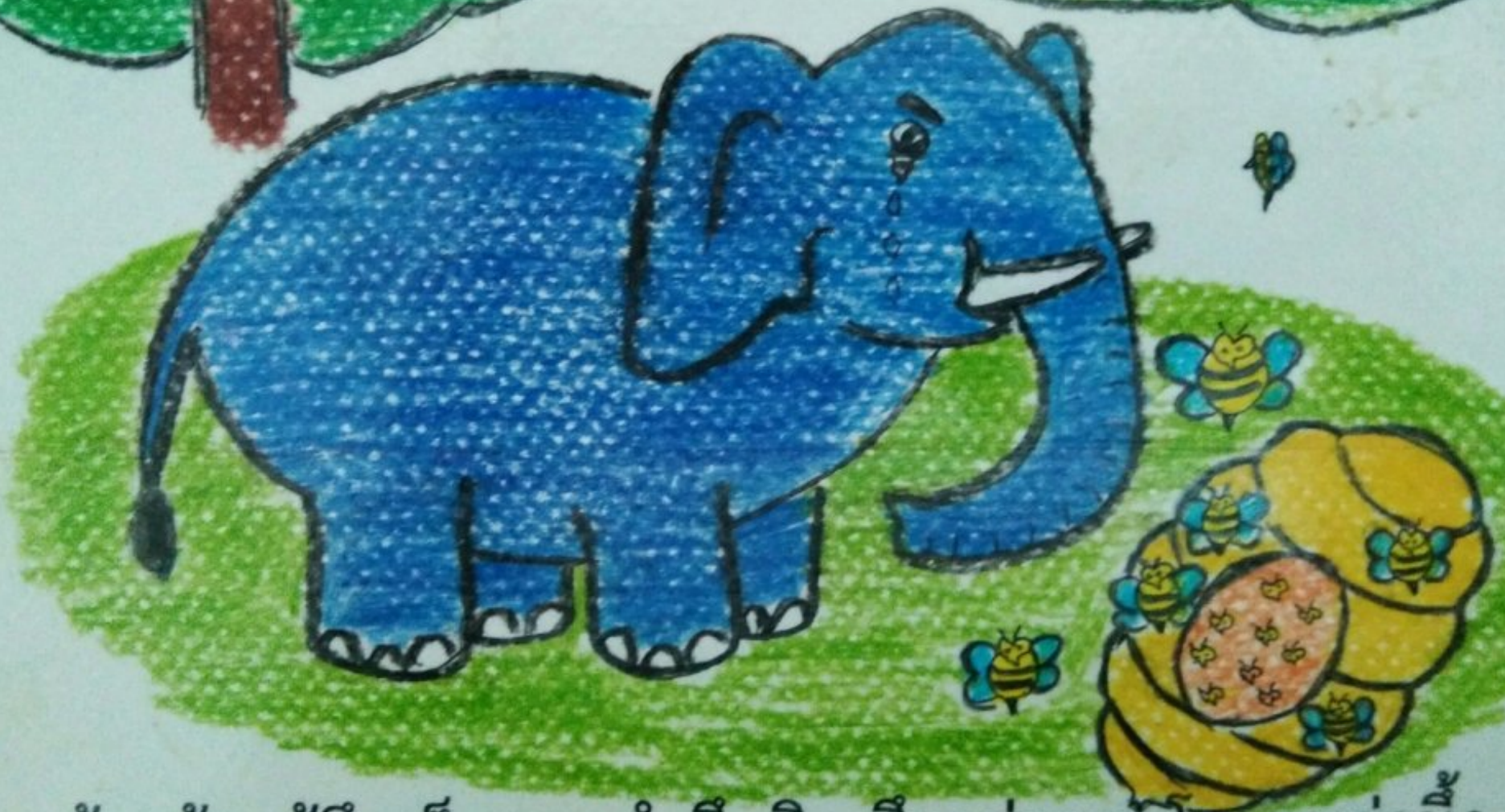
โื้อยๆๆๆๆ เจ็บๆๆๆ

ทำผิดแล้วไม่รู้จักขอโทษ แล้วยังทำ
ตัวเป็นอันตรายอีก แบบนี้ต้องสั่งสอน

เหล่าผึ้งโมโห จึงพากันรุมต่อยข้างน้อย

ช้างน้อยผิดไปแล้ว ช้างน้อยขอ
โทษจ้า โอ๊ยๆ เจ็บ

ช้างน้อยรู้สึกเจ็บและสำนึกผิด จึงกล่าวขอโทษเหล่าผึ้ง

เราต้องขอโทษพวกเธอด้วยนะจ๊ะ

ถ้าช้างน้อยสำนึกผิดและรู้จักขอโทษ
พวกเราก็ไม่โกรธช้างน้อยจ้า

ใช่จ้า

ช้างน้อยยกกล่าวขอโทษสัตว์ทุกตัวที่ตนเคยแกล้ง

ช้างน้อยและสัตว์ทั้งหลาย ต่างเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า :

ผู้ใดทำผิดและรู้จักขอโทษ

ผู้นั้นย่อมได้รับการให้อภัยเสมอ